Het hart vol van tulpen…

Tulpen en schaatsen horen bij hun leven. Twee aparte werelden die in de levens van Simon (27) en Irene (25) Schouten op een mooie manier bij elkaar komen. Van beide leren ze, over zichzelf, maar ook over ondernemerschap. Met resultaat. Simon en Irene brachten al de nodige medailles mee terug naar het West-Friese Andijk. 'Je bent pas klaar als het werk af is.'

Tekst: Monique Ooms | Fotografie: René Faas

We melden ons op het bedrijf van Klaas Schouten in Andijk, een tulpenbroeierij met zo'n 25 miljoen stelen en een kwekerij met zo'n 60 hectare tulpen. In de plukhal en aan de boslijnen wordt hard gewerkt. Op het land achter de schuren komen de tulpen voorzichtig boven de grond. Simon neemt ons mee naar de keuken, waar we Irene ontmoeten. Samen vormen zij de middelste twee kinderen uit een gezin van vier: zus Catherine (29) is de oudste, broer Klaas junior (23) de jongste. Ze pakken er een familiemagazine bij dat onlangs werd gemaakt voor een jubileum. Al bladerend krijgen we een beeld van een grote, warme bollenkwekersfamilie met slierten neefjes en nichtjes, die al spelend op het land en in de schuur met elkaar opgroeien. "De bollen waren er altijd, we weten niet beter", vertelt Simon. "En je ging gewoon aan het werk, ook als het hard waaide en regende. Je bent pas klaar als het werk af is. Dat hebben we wel geleerd. Soms moet je daarvoor weerstand overwinnen, maar niks doen levert niets op. Met die instelling trainen wij ook voor het schaatsen."

TALENT

Met dezelfde vanzelfsprekendheid waarmee de bollen in hun leven kwamen, kwam ook het schaatsen op hun pad. "Onze ouders vonden dat we allemaal moesten kunnen schaatsen, want dat leeft erg in West-Friesland. In de winter gingen we tien keer met een bus vol kinderen naar de ijsbaan in Alkmaar om les te krijgen." Ze vonden het leuk en bleken ook nog eens talent te hebben. Irene: "Als je steeds beter wordt, rol je van het een in het ander. Zo kom je op een dag in de selectie terecht."
Met hard werken en trainen, bereikten Simon en Irene de Nederlandse schaatstop. Simon boekte als marathonschaatser al diverse overwinningen, waaronder de eerste plaats tijdens de barre alternatieve Elfstedentocht op de Weissensee. Irene won onder andere brons bij de massastart op de Olympische Spelen in Zuid-Korea. In januari van dit jaar werden ze allebei eerste bij de Nederlandse marathon op natuurijs, een uniek moment voor broer en zus. "Dat gevoel van winnen, is met niks anders te vergelijken. Zoiets maak je niet mee als je een 'gewone' baan hebt. Ik heb wel geleerd om daar bewust van te genieten", vertelt Irene.

Ze zijn ervan overtuigd dat het opgroeien op het tulpenbedrijf van hun ouders hen heeft geholpen in de vorming tot de topsporters die ze nu zijn. Simon: "Behalve hard werken en discipline, hebben we geleerd om zelf na te denken en ondernemend te zijn. Je kunt wel klakkeloos alles doen wat je trainer bedenkt, maar zelf heb

en schaatsen

je ook ideeën. Daar kijken wij echt anders tegenaan dan schaatsers met een andere achtergrond. Verder denken wij niet in problemen, maar in oplossingen: als dit niet kan, wat kan er dan wél?”

‘Behalve hard werken en discipline, hebben we geleerd om zelf na te denken en ondernemend te zijn’

LEERPROCES

Dat ze gewend zijn om te denken vanuit efficiency, werkt hen soms tegen in de sport. “Wij willen de taken die we te doen hebben het liefst direct uitvoeren. Dan is er tijd over voor andere dingen en kun je je dag optimaal invullen. Als we op trainingskamp zijn, gaat dat heel anders. Dan heb je ’s ochtends een training en pas aan het einde van de dag weer.” Dat ‘duurt lang’, vinden ze. Even tussendoor een extra training pakken, is er echter niet bij. “Dan word je door je trainer van de fiets gehaald: je lichaam moet rust krijgen.”
Inmiddels is duidelijk dat dit positieve effecten heeft. Irene: “Steeds meer en steeds harder trainen leidt niet tot een beter resultaat. Rust is ook belangrijk.”
Van huis uit kennen ze ook wel dat er altijd enige druk is. In het bedrijf moet er omzet worden gemaakt en kwaliteit worden geleverd. Ook op de baan draait het om prestaties. “Voor jezelf én voor de sponsors. Als je niet presteert, ben je niet interessant meer en lig je eruit. Je moet steeds een beetje beter worden. Je leert wel omgaan met die druk. Net zoals je leert omgaan met tegenslagen. Schaatsen is een groot leerproces.”

Trainen voor het schaatsen kost veel tijd. Voor Irene is het dan ook een fulltime baan. Als er tijd over is, springt ze bij in het familiebedrijf. Simon combineert zijn schaatscarrière met de tulpen. “Ik kan niet stilzitten en vind dit werk erg leuk. Voor een wedstrijd ben ik altijd een paar uurtjes in de schuur.” Nu hebben ze even rust, maar van mei tot en met september bepaalt de zomertraining het dagritme. “Dan trainen we zeven dagen per week, zo’n twee tot drie keer per dag.”
Ze hadden dit niet kunnen doen zonder de steun van hun familie. “Nadat onze moeder Jolanda (56) twee jaar geleden een hersenbloeding kreeg en in een verpleeghuis raakte, is er veel veranderd. Niet alleen was zij betrokken bij onze schaatscarrières, ze was ook de spil in het gezin en in het bedrijf. Toen zij wegviel, moesten we allemaal bijspringen. Onze oudste zus doet veel voor onze moeder en ons broertje is na zijn studie aan de HAS versneld in het bedrijf gekomen. Doordat iedereen zich inzet, kunnen wij tijd vrijmaken voor het schaatsen.” Gelukkig gaat het met hun moeder iets beter. “We hopen dat ze over een tijdje weer thuis kan wonen.”

TOEKOMST

Simon en Klaas junior maken plannen om, eventueel samen met een neef, het bedrijf op termijn over te nemen. Zo lang hij schaatst zal Simon een vrij beperkte rol hebben. “Ik ben er te weinig om echt een functie te kunnen hebben. Ik breng wel mijn visie in, vooral tijdens trainingskampen heb ik veel tijd om daarover na te denken. En als ik er ben, sta ik tussen de mensen te werken. Het helpt echt als je als ondernemer je gezicht laat zien. Ik merk dat dat de kwaliteit en de arbeidsproductiviteit ten goede komt, dat scheelt zomaar zo’n 10%. Het geeft me een goed gevoel dat ik op die manier echt iets kan bijdragen.”